

og saa bliver det altsaa ikke af Kongen, men af Ministeriet, han skal have sin Udnevnelse. Men dette er jo Ting af mindre Betydning.

Bestemmelserne med Hensyn til Andenpræstens Stilling i de sønderjydske Landsdele, hvor sproglige og dermed beslægtede Forhold spiller ind, vil utvivlsomt være af afgørende Betydning for det kirkelige Liv dernede, for det fredelige Forhold paa det kirkelige Omraade mellem de to Nationaliteter; jeg tror, ingen vil kunne indvende noget mod disse Bestemmelser. Det andet paa Dagsordenen opførte Lovforslag angaar Sognebaandsløsning og Brugen af Kirkerne. Der er i Virkeligheden Tale om en Kodifikation af den nugældende Lovgivning, men ny Lovgivning er nødvendig, fordi en Del af disse Bestemmelser, som nu er medtaget i Lovforslaget, er af midlertidig Karakter for de sønderjydske Landsdeles Vedkommende. Retten til Sognebaandsløsning er blevet ret betydelig udvidet. I 2det Stykke af § 1 bestemmes, at man kan løse Sognebaand indenfor samme Sogn. Sognet kan deles i Distrikter, og et Sogn paa over 7 000 Indbyggere skal deles i Distrikter, og den residerende Kapellan eller Kaldskapellanen kommer saaledes til at sidde som en Slags Sognepræst, og man kan løse Sognebaand til ham. Og den egentlige Sognepræst! — ja, det er jo muligt, han kan faa en Slags Stilling som primus inter pares; det bliver Biskoppen, som bestemmer dette, det er ham, der efter Indstilling fra Menighedsraadet fastsætter de nærmere Regler for Embedsforholdet mellem Præsterne og Gudstjenestens, saa vidt muligt, ligelige Fordeling mellem dem. Der er i Virkeligheden her noget, som jeg tænker mig, at i alt Fald alle residerende Kapellaner og Kaldskapellaner vil være uhyre glade ved, og jeg haaber ogsaa, det skal være til Gavn for Menighedslivet. Hidtil er det, men egentlig uden Lovhjemmel, blevet godkendt, at Folkekirkens Medlemmer uden Sognebaandsløsning kan gaa til Alters og lade sig konfirmere, naar vedkommende Præst er villig. Ved Lov af 19. November 1907 tillades det uden Sognebaandsløsning at benytte fremmede Præster ved Begravelser, og ved dette Lovforslag udvides denne Frihed til at gælde baade Daab og Vielse. Men her bestemmes det tillige i § 2, at ingen Præst i Folkekirken er pligtig at udføre kirkelige Handlinger for Personer, der ikke er Medlemmer af hans Menighed. Det var det, jeg hentydede til før ved Menighedsraadsloven: hvorledes vil det saa gaa for den Mand, Kvinde eller den Familie: — thi nu er det Familien, det er

Husstanden, som kan løse Sognebaand — som har løst Sognebaand til en Menighed, hvor Præsten er død, og som vedbliver at høre til denne Menighed? Hvem er pligtig at udføre de kirkelige Forretninger for dem?

Hvad angaar Kirkernes Benyttelse af Folkekirkens Præster og dens Menigheder, da bliver Retten dertil udvidet ved dette Lovforslag. Hver Gang vi lovgiver om Kirkernes Brug, viser det sig, at man drager mere og mere med ind, hvilket utvivlsomt er til stor Gavn. Det er i det hele taget ejendommeligt, at disse herlige Kirkebygninger, vi har omkring i Landet, ikke bruges mere, end Tilfældet er. Vi har f. Eks. set, at i Gaar talte Fridtjof Nansen i Blasieholmskirken i Stockholm om det sultende Rusland. Jeg kan ikke se, hvorfor man ikke skulde kunne komme til en lignende Brug af Kirkebygningerne herhjemme, og det er ogsaa i nogen Grad i den Retning, vi gaar ved dette Lovforslag, selv om vi ikke gaar saa vidt. I § 9 bestemmes det, at hvis en eller flere af et Sogns eller Sognedistrikts til Folkekirken hørende Beboere ønsker, at en anden Præst i Folkekirken end den eller de ved Kirken ansatte skal kunne benytte Kirken, saa skal den vedkommende Præst, med Samtykke fra Sognepræsten eller Præsten ved Distriktskirken, have Lov dertil. Og hvis der blot er 5 Familiefædre, Enker eller andre Personer med egen Husstand, som ønsker, at Sognekirken skal kunne benyttes af en anden Præst, skal det være tilladt, og det Hensyn, som vises Sognepræsten, er, at det ikke skal meldes til Sognepræsten, men derimod til vedkommende Kirkebetjent. Endvidere bestemmes der i § 11 følgende, som nu allerede er fastsat ved en kongelig Anordning, at en Præst ved en evangelisk-luthersk Menighed udenfor Riget eller en herfra udsendt Missionær, der har modtaget Præstevielse i Folkekirken, kan holde Gudstjeneste og udføre de kirkelige Handlinger i Kirken, men det bliver i dette Tilfælde Biskoppen, som skal skønne over, hvor vidt den fremmede Menigheds Lære og Ritus er saadan, at der ikke kan være noget til Hinder derfor. Biskoppens Tilladelse kræves dog ikke for Præster i den norske og den svenske Kirke, og jeg synes, man kunde udvide dette til ogsaa at gælde den islandske Kirke, ligesom jeg heller ikke vilde have noget imod, at man medtog ogsaa den finske; den finske Kirke er jo en nordisk Kirke ligesom den islandske og svenske og norske, men Finnerne maa naturligvis saa tale Svensk, hvad ogsaa er nødvendigt i Henhold til en senere Bestemmelse i dette Lovforslag.